

De uitstorting van de Heilige Geest

ds. J. IJsselstein - Handelingen 2:1-4

Liturgie:

Psalm 65:6

Psalm 65:2

Lezen Handelingen 2:1-13

Psalm 68:9,13

Psalm 40:8

Psalm 133:1,3

Gemeente, de dag van Pinksteren is de dag dat alles *vervuld* wordt. De dag wordt vervuld, het huis wordt vervuld en ook de mensen worden vervuld. Ze worden volgegoten.

In biddend opzien om die rijke zegen overdenken wij vanmorgen samen Handelingen 2, de eerste vier verzen, Handelingen 2:1-4. Daar lezen we Gods Woord als volgt:

En als de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eendrachtelijk bijeen. En er geschiedde haastelijk uit den hemel een geluid, gelijk als van een geweldigen, gedreven wind, en vervulde het gehele huis, waar zij zaten. En van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen. En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken.

Het thema voor de preek van vanmorgen is:

De uitstorting van de Heilige Geest

We letten samen op drie aandachtspunten:

1. Pinksterverwachting

En als de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eendrachtelijk bijeen.

2. Pinkstervervulling

En er geschiedde haastelijk uit den hemel een geluid, gelijk als van een geweldigen, gedreven wind, en vervulde het gehele huis, waar zij zaten. En van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen. En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest.

3. Pinksterverkondiging

En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken.

Als eerste dus:

1. Pinksterverwachting

Prachtig, klonk het, vond u niet? Zo uit volle borst: Hoe vrolijk gaan de stammen op, naar Sions Godgewijde top.

Ziet u ze lopen, al die drommen mensen? Ze zingen, ze juichen als Jeruzalem in de verte opdoemt, als ze vanaf de Olijfberg vol verwondering neerkijken op de stad van God.

Wat een drukte, al die mensen, al die offerdieren!

Er is in de stad helemaal geen plaats om al die mensen te herbergen. Er is vreugde, feestvreugde in de stad.

Midden in de stad, jongens en meisjes, daar staat een huis. Niet op het terrein van de tempel zelf, maar waarschijnlijk dicht in de buurt daarvan. Geen klein huis, want er waren honderdtwintig mensen bijeen.

Maar het was ook niet in de tempel. Het was een huis, dat staat duidelijk in vers 2.

En in dat huis zijn honderdtwintig mensen die, zo staat in Handelingen 1: *eendrachtig* (gezamenlijk, als een geheel) *volhardende zijn in het bidden en smeken*.

Ze zijn niet in de tempel. De dienst van offers is voor hen voorbij. Het ene Godslam, Jezus Christus, is geslacht.

Ze zijn samen in één huis. *Eendrachtig*. Ze hebben misschien niet hetzelfde taalgebruik, hetzelfde uiterlijk, dezelfde kleding, maar ze zijn één van hart.

Ze twisten niet, zoals vroeger, wie de meeste is. Het is zoals Jezus zei: *Hieraan zullen zij allen bekennen, dat gij Mijn discipelen zijt, zo gij liefde hebt onder elkander*.

Waar liefde woont, gebiedt de Heere Zijn zegen.

Ze zijn ook *biddend* bij elkaar. Ze *volharden* in het bidden en smeken. Ze houden vol, ze houden vast, ze stoppen niet.

Ze *bidden*. Ze zeggen niet: ‘Heere, ik *dank* U, dat ik dit heb en dat ik dat heb’, maar ze vertellen hun armoede tegen de Heere. Ze belijden met schaamte hun schuld en ze pleiten op de belofte die aan hen gegeven is.

Hoe is dat bij u, gemeente? Hoe is dat met jou? God gaat op de Pinksterdag zijn Geest uitgieten op een biddende gemeente. Op mensen waar gebrek is, waar armoede is. Die niets bezitten, maar die vragen, die bidden, die smeken. *Op uw noodgeschrei deed Ik grote wonderen*. De Heere wil er om gebeden worden.

Ze *volharden* in het bidden. Als jij op je kamer zit en je bidt, hoe lang zijn je handen dan gevouwen? Eén minuut? Twee minuten? Ouderen, hoe volhardend is ons verborgen gebed? Bidden we nog wel twee minuten, drie minuten, tien minuten? Of bidden we alleen als we wat nodig hebben? Ons gebed als een ‘eerste hulp bij ongelukken’?

Deze mensen volharden, ze stoppen niet, ze gaan door.

Ze bidden, ze smeken. Het is hun ernst, het is nood. Ze dringen aan en houden vol. Ze bidden net zolang totdat de belofte vervuld is.

God wil armen met goederen vervullen, rijken heeft Hij ledig weggezonden. Hij maakt het land begerig en dan verrijkt Hij het grotelijks.

Hij maakt arm en leeg, hongerig en dorstig. Dan is er plaats om te vullen, te vervullen.

Je snapt, jongens en meisjes, als je een fles hebt, die *vol* zit met wat anders, dan kan je hem niet vullen met iets nieuws. Eerst moet die fles *leeg*, die moet je eerst op zijn kop houden. Je leven moet eerst op zijn kop, de zonde moet eruit. Pas als er leegte is, komt er behoefte aan iets anders.

Als God je aan je zonden wil ontdekken, dan is dat niet om je te plagen, om je lastig te vallen, maar om je arm te maken, om je *leeg* te maken, om je leeg te gieten. Want hoe leger je bent, hoe meer de Heere Zijn genade aan je kwijt kan. En dat wil Hij zo graag.

Honderdtwintig mensen zijn als een gemeente biddend bijeen. Mannen, vrouwen... Ook jongelui? Ook kinderen? Ja, ook kinderen. Want straks gaat Petrus wijzen op Joël. En die heeft geprofeteerd: *Ik zal uitstorten (zegt God) van Mijn Geest op alle vlees, uw zonen en uw dochters zullen profeteren, jongelingen zullen gezichten zien, ouden zullen dromen dromen.*

Jongelui, fijn dat jullie er vanmorgen zijn. God zoekt je behoud. God zoekt je bekering, Hij zoekt je zaligheid. Ben je ook één van die bidders, die smeken om de komst van de Geest in je hart?

Nee, ik vraag niet of je praat over de Geest, of je spreekt over Jezus, maar of je een *leeg hart* hebt, dat verlangt, dat uitzielt naar Gods komst, naar Zijn vervulling, zoals dat ook zo was met deze honderdtwintig mensen.

Kinderen, misschien is het wel moeilijk om te bedenken wat Pinksteren betekent. Toch waren er bij die grote groep van honderdtwintig mensen ook kinderen. God wil zo heel graag dat je Hem gaat dienen. Hij wil je *leven* geven. En Hij wil je leven *hebben*. En het is zo goed om Hem te dienen. Je bent zo gelukkig als je de Heere mag vrezen als je jong bent. Als God je daardoor bewaart voor heel veel zonden. Als Hij je in al je verdriet over de zonden, vrede geeft in je hart. Als Hij je om Jezus wil een nieuw hart geeft.

Als je bidt, net als hier al die honderdtwintig mensen doen (ze bidden, ze volharden, ze houden aan, ze gaan maar door, ze stoppen niet!), als je *zo* bidt, dan zal God je een nieuw hart geven. Want Hij heeft het gezegd: *Bid en je zult ontvangen, en: die Mij vroeg zoeken, zullen Mij vinden.*

Ze zijn bijeen, honderdtwintig mensen, niet met veel lawaai op een Pinksterfestival, maar biddend, smekend in een huis.

Het is de dag van het Pinksterfeest. Vers 2 zegt: *En als de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eendrachtelijk bijeen.*

De **dag** werd *vervuld*.

Het is niet *toevallig* de dag van Pinksteren geworden. Niet toevallig, zoals dit jaar op [datum invullen]. Maar, staat er: *de dag werd vervuld*.

Deze dag is de dag van de vervulling van Gods belofte. Daar hebben ze naar uitgezien.

Deze dag hebben die honderdtwintig mensen niet zelf bepaald, maar ze hebben er reikhalzend naar uitgekeken. Ze hebben gebeden en gesmeekt. Totdat het Gods tijd was.

Deze dag is de dag van de volheid des tijds.

Zoals God in de volheid des tijds Zijn Zoon gezonden heeft, zo wordt op deze dag, in deze volheid des tijds, de Geest uitgestort.

En het is *niet toevallig*, maar het is vol van Goddelijke wijsheid, dat die dag nu juist samenvalt met het Pinksterfeest, het feest dat in Israël ieder jaar gevierd werd.

Vijftig dagen na Pasen vierde men Pinksteren. Eigenlijk was de periode tussen Pasen en Pinksteren één lange feestperiode: het feest der weken. Het begon op de tweede dag van Pasen. Dan bewoog men een garve van de gersteoogst, een volle halm van de gerst, heen en weer als offer voor God. Het was een teken van overgave, van toewijding aan de Heere.

Zeven weken na de tweede dag van Pasen, dus precies op de vijftigste dag was als het ware de afronding van het feest der weken. De gersteoogst was dan al binnen. Dan was de tarweoogst in volle gang. Daarom duurde het feest ook maar één dag. Men was druk met de oogst.

Pinksteren was het feest van de **tarweoogst**. Dit keer bewoog men niet één halm heen en weer, maar twee *broden*. Ja, en dan niet zomaar twee bolletjes van de bakker, maar twee *grote* broden. Twee broden van twee tienden van een efa meelbloem, twee broden dus van ruim zeven liter meel. Twee hele grote broden werden heen en weer bewogen. Ze werden door de lucht gezwaaid als teken van dank.

Bij het eerste feest was er nog maar de kiem in de halm, maar nu is er brood. Nu is er overvloed van zegen. Nu is er overvloed van koren en van brood.

Twee grote broden! Als teken van de overvloed van genade in God.

Zodat we daar niet karig over zouden denken. Alsof God niet genoeg genade te geven heeft dan aan één of twee. Er is een overvloed van genade. De verdiende genade (DL) *is overvloedig genoegzaam tot verzoening van de zonde van de gehele wereld*.

Met Goede Vrijdag en Pasen is het leven *verdiend*, maar nu gaat de Heilige Geest de verdiende zegen *uitdelen*.

Gij hebt gaven genomen om uit te delen, zelfs aan wederhorigen!

Pinksteren is het feest van het Evangelie dat de wereld ingaat, van de blijde boodschap voor zondaren. Dat het niet alleen verdiend is, maar nu ook in overvloed uitgedeeld gaat worden.

Zo was het Pinksterfeest in het Oude Testament bedoeld en door de Heere opgedragen. We kunnen dat lezen in Leviticus 23.

Door de loop der tijd was het Pinksterfeest voor het volk Israël ook een feest geworden van **herdenking**. Men herdacht op die dag de wetgeving op de Sinaï, waar Mozes de twee stenen tafelen had gekregen, waar God Zelf de Wet ingeschreven had. Ongeveer vijftig dagen had de reis van het volk Israël van het land Gosen, uit Egypte, naar de Sinaï geduurd.

Pinksteren is dus niet alleen het oogstfeest van de volheid, van de toepassing van de verdiende genade in harten van zondaren (zoals we zagen), maar Pinksteren is ook het feest dat terugwijst naar het *schrijven van de wet van God* in twee stenen tafelen.

De Geest van Pinksteren gaat die wet ook schrijven in de harten van de drieduizend bekeerlingen op de Pinksterdag.

Pinksteren is dus ook het feest van het doorgaande, het verdiepende werk van God in het hart van al Zijn kinderen. Hij schrijft de wet, als een nieuwe regel der dankbaarheid in hun harten, zodat ze vruchten gaan dragen van geloof en bekering.

Pinksteren is dus het feest van de uitdeling, van het *begin* van Gods werk, en ook het feest van de inschrijving van de wet in het hart, van het *doorgaande werk* van God in het hart van Zijn kerk.

Zo wordt het Pinksteren voor een biddende, smekende groep van honderdtwintig personen.

We zingen nu samen eerst van Psalm 40:8:

*Verheug het volk, verblijd hen allen, HEER,
Die naar U zoeken t' elken stond';
Leg steeds Uw vrienden in den mond:
"Den groten God zij eeuwig lof en eer."
Schoon 'k arm ben en ellendig,
Denkt God aan mij bestendig;
Gij zijt mijn hulp, mijn kracht,
Mijn redder, o mijn God,
Bestierder van mijn lot,
Vertoef niet, hoor mijn klacht.*

2. Pinkstervervulling

Want er staat (in vers 2, 3 en 4): *En er geschiedde haastelijk uit den hemel een geluid, gelijk als van een geweldigen, gedreven wind, en vervulde het gehele huis, waar zij zaten. En van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen. En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest.*

Ineens is het er. Ze wachten, maar toch was het onverwachts.

Het komt uit de hemel. Een geluid, een geluid als van een geweldige wind.

En toch waait het niet. Het lijkt wel een stormwind, een orkaan. Maar het is windstil.

De **wind** is een beeld. Het is een teken van Gods Geest en van het werk van Gods Geest. Weet u nog wat de Heere Jezus zei tegen Nicodemus? *De wind blaast waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid; maar gij weet niet vanwaar hij komt en waar hij heengaat; also is een iegelijk die uit den Geest geboren is (Johannes 3:8).*

We horen het werk van de Geest, maar we begrijpen het niet. De Kanttekening zegt: de werking van de Geest worden we wel gewaar, maar hoe het toegaat begrijpen we niet. Hoe de Geest werkt in het hart? We merken het, maar we snappen het niet.

De Prediker (11:5) zegt het zo: *Gelijk gij niet weet welke de weg des winds zij, of hoedanig de beenderen zijn in den buik van een zwangere vrouw, also weet gij het werk Gods niet, Die het alles maakt.*

Dan eens waait de wind uit het noorden, koud en guur, dan onstuimig uit het westen, dan mild uit het zuiden.

De Heilige Geest laat zich merken in het leven der genade, maar we kunnen Hem niet vatten. Hoe Hij werkt, dat kunnen we niet begrijpen. Veel minder kunnen en mogen we

het werk van de Geest vastleggen in een schema, waaraan Hij volgens ons zou moeten voldoen, voordat wij Hem gaan goedkeuren, of misschien wel gaan afkeuren.

Dit is het werk van de Geest (dat heeft de Heere Jezus gezegd): *Die zal het uit het Mijne nemen en u verkondigen (Johannes 16:14).*

Hij brengt arme zondaren tot Christus.

Hoe? We merken het wel, maar we weten niet hoe.

Hoe? De Geest laat zich niet binden. Deze wind laat zich niet vangen in onze boterhamzakjes.

Sommigen, zegt vader Brakel, ‘worden in hun kindsheid wedergeboren, als ze drie, vier, vijf of zes jaar oud zijn. Ze komen door kleine onderwijzingen tot de kennis van Christus, en door de Heilige Geest tot bekering en geloof. Ze tonen dat ze God in het oog hebben, dat ze bang zijn om te zondigen, en als ze gezondigd hebben worden ze bevreesd en zoeken ze verzoening in het lijden van Christus. Met de jaren groeit het licht, het geloof, soms met tussenpozen, soms met strijd en duisternis’.

Dat was zo in de tijd van Brakel en dat is nog steeds zo. De Geest werkt op Zijn manier.

We merken het met verwondering op, wat de Geest zo in stilte kan werken in kleine kinderharten. En we gaan het kleine plantje niet uitgraven om het te onderzoeken en te keuren, maar we bidden in stilte of de Heere wil werken, door wil werken in kleine kinderharten.

En wie begrijpt het werk van de Geest, als Hij gaat werken in onze jongelui, in harten van volwassenen en ouderen? Soms krachtig en plotseling, zoals bij Paulus, soms heel geleidelijk, zoals bij Timotheüs.

We merken het, maar we begrijpen het niet. Wat we weten hebben we ‘van horen zeggen’.

Nee, niet van mensen, maar van de Geest Zelf. Hijzelf heeft ons iets meegedeeld in Johannes 16 van Zijn eigen wijze van werken:

Hij is de Geest die *overtuigt van zonde*. Van mijn, van uw, van jouw zonde. Hij overtuigt van de zonden van onze daden, maar ook van de onreinheid van ons hart. Een overtuiging die doordringt tot en wijst naar de bron van al die vuile wanbedrijven: onze staat van vijandschap tegenover God, waarin we onszelf gebracht hebben door de zonde van Adam in het paradijs.

Hij is de Geest die *overtuigt van gerechtigheid*. Hij overtuigt ons van het waardeloze van onze schijnrechtvaardigheid, van onze werken, die niets wegen in de weegschaal van Zijn recht. En Hij leert ons hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, de enige die telt, de gerechtigheid van Christus.

Hij is de Geest die *overtuigt van oordeel*, omdat de overste van de wereld, de duivel geoordeeld is.

Hij is de Geest der genade en der gebeden. Hij is de Geest die het uit Christus neemt, en verkondigt. Die gaven uitdeelt, zelfs, ja juist aan wederhorigen.

De Geest die doden levend maakt. De Geest die de strijd aanbindt met het vlees van de zonde. Hij is de Geest des oordeels en de Geest der uitbranding (Jesaja 4:4).

Kortom, de Heilige Geest is Degene die uit enkel genade, vanwege eenzijdige Goddelijke liefde, dode zondaren levend maakt en door genade alles doet verliezen, losmaakt van alles en heenleidt tot Christus.

De wind is vrij, ook in de richting die hij waait. Straks zijn het de drieduizend bekeerden in Jeruzalem, dan Cornelius, dan Lydia, en tenslotte komt het woord in Rome, in die grote wereldstad. En van daaruit is de wind verder gewaaid tot het uiterste van de aarde. Ecuadorianen, Nigerianen, Albanezen, Chinezen, Papoea's en Cambodjanen, ze zijn allemaal aangeblazen door deze wind.

De wind is vrij, maar let wel op. De wind komt *uit de hemel*.

De Geest wil komen daar waar Hij wordt aangeroepen. Daar waar men bidt en smeekt om de komst van de Geest.

Denk maar niet dat de Geest zal komen in allerlei uitgaansgelegenheden, in de kroeg, in de disco, of in een gesprek waarin we anderen de maat nemen. De Geest komt daar waar Hij aangeroepen wordt: in de kerk, als je in je Bijbeltje leest, als je in je dagboek leest, als je je knieën buigt en bidt.

Daar waar tot Hem *geroepen* wordt vanuit de armoede van ons eigen zondaarshart.

Dat zien we ook hier. De honderdtwintig waren biddend en smekend en werden vervuld met de Geest, en straks zijn het de drieduizend, die geprikt, doorstoken in hun hart uitroepen: wat moeten we doen om zalig te worden?

Een geluid als van een geweldige, gedreven wind. En die *vervulde het gehele huis*, waar zij zaten. Als de Geest dan komt, dan vervult Hij het huis. Dan is het merkbaar, dan straalt daar iets van af.

Onze eigen vroomheid is zo dood, zo liefdeloos als het maar kan. Maar als de Geest ons huis en ons hart gaat vervullen, dan is het merkbaar: daar is leven, daar is verlangen, daar is uitzien.

En, zo lezen we in vers 3-4: *En van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen. En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest,*

Daar is een tweede teken. Niet alleen het geluid van de wind, maar ook **tongen als van vuur**. Vurige tongen op ieders hoofd. Op de hoofden van die honderdtwintig personen.

Als van vuur. De kanttekeningen zeggen: Dat is, *vurig*; waarmede beduid werd dat de Heilige Geest de harten van de apostelen en van hun toehoorders ontsteken zou met een *licht* der kennis Gods, met vurige *liefde* Gods en des naasten, en *ijver* tot Gods eer en der mensen zaligheid.

De manier waarop de Geest werkt is onbegrijpelijk als de wind, maar de *kracht* waarmee Hij werkt, is als vuur.

Vuur betekent *licht*, zeggen de kanttekeningen. De Geest **ontsteekt licht** in de harten van deze honderdtwintig personen. De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn, ze zijn hem een dwaasheid. Maar de Geest verlicht het verstand. Bij dat licht zien we onze zonde, bij dat licht zien we dat onze werken niet deugen, dat licht valt ook door het Woord op Christus, de Zaligmaker.

De Geest doet ook branden van *liefde* tot God en de naaste.

En die liefde, zeggen de kanttekeningen, ontsteekt ook het vuur van de *ijver* voor Gods eer en voor de zaligheid van mensen. Door dat vuur gaat Petrus straks preken tegen die menigte, die ondertussen op dat geluid is afgekomen.

De menigte werd beroerd, schrijft Lukas. Heel die menigte raakt in verwarring. Men probeert het geluid te lokaliseren, maar dat lukt niet, en dan ook nog die tongen die vurige tongen lijken.

Maar dan staat Petrus op, voor die verwarde massa van mensen, nu niet zonder de Geest, zoals kortgeleden toen hij Zijn Meester verloochende, maar nu *vervuld* met de Geest. En dan blijkt dat die tongen als van vuur beeld zijn van de *allesdoordringende kracht van de Geest door het Evangelie*.

Het zijn *tongen van vuur*. Geen tongen van ijs, geen geleerde tongen van goud, geen strelende tongen, geen tongen van ijzer, geen tongen van vlees, maar tongen van vuur. Het werk van de Geest door middel van het Evangelie is als een vurige tong die de *zonde verslindt*, die *huichelarij* ontdekt, die het *duister verlicht* en *armen vertroost*.

Vurige tongen die **de zonde verslinden**. De Heere Jezus vergelijkt ons zondige leven bij dor hout, bij brandhout. Indien zij dit aan het groene hout doen, wat zal aan het dorre geschieden?

Als de Geest gaat werken dat wordt het brandhout van onze zonde verslonden door het vuur van de Geest. Zeker als dat ook nog aangewakkerd wordt door die geweldige wind. Dan is de kracht van dit vuur onweerstaanbaar. Dat weet je, jongens en meisjes, de combinatie van vuur en wind is niet tegen te houden. Die kracht van vuur en wind kan het hardste zondaarshart verbreken. Daardoor smelt het koudste hart. Dat is wat hier ook gaat gebeuren.

Als Petrus gaat preken en zijn hoorders in vuur confronteert met hun zonde en hen wijst op de enige Weg tot zaligheid, dan smelten hun harten. Dan smelten de harten van de mannen die de Messias hebben verworpen en aan het kruis hebben geslagen.

Niets kan dat vuur en die wind tegenhouden. Als God werkt, wie zal het dan keren? Zijn werk in zondaarsharten is onwederstandelijk.

Bent u een hardnekkige zondaar, een dode zondaar, een harde, verharde zondaar?

Misschien al 50, 60 jaar in de kerk, godsdienstiger dan deze Joden, maar ook vele malen slechter? Want *zij* hebben de Zaligmaker slechts éénmaal gedood, maar *u* hebt Hem misschien al jarenlang, zondag aan zondag verworpen. Het bloed van de Zoon van God vertrapt onder uw voeten. Misschien onder goddeloze voeten, misschien onder vrome voeten.

Wanhoop niet! Want de Heilige Geest is uitgestort, de Geest die harde harten van vijanden, ja van de grootste vijanden wil overwinnen.

Roep dan toch tot God, met de bede om het werk van die Geest. Buig uw hoofd, buig uw hart. Laat vuur en wind branden in uw harten. Als u Zijn stem heden hoort, verhard u niet opnieuw, maar laat u leiden. Hoe hard uw hart ook is, dit vuur van de Geest kan uw hart doen smelten.

Wie weet is deze dag uw laatste dag. Deze dag der zaligheid uw allerlaatste. Stel uw bekering toch niet uit. Roep hier heden, tot God, vanuit de nood van uw leven en zeg: wat moet ik toch doen om zalig te worden?!

U denkt misschien wel dat het te laat is, omdat u de Zaligmaker te lang verworpen hebt, maar dat is niet waar! Dat is een leugen van de duivel! Uw tijd is nog niet voorbij! Maar die dag komt wel met snelle voetstap dichterbij. Maak dan toch haast, ouderen onder ons, eer dat het besluit valt. Als kaf gaat de dag voorbij.

Als u zich niet bekeert, zal God (zegt Psalm 83) u maken als *stoppelen voor de wind*. *Gelijk het vuur een woud verbrandt, en gelijk de vlam de bergen aansteekt*, zo zal uw einde zijn buiten Christus.

Maar nu klinkt het nog tot u, het nodigende woord van het Evangelie: *Het zij u bekend, dat door Deze (door Jezus) u vergeving der zonden verkondigd wordt* (13:38).

Christus wordt u voorgesteld als de enige weg van behoud, zelfs voor de meest verharde zondaar!

Het vuur van de Geest wil harde en koude harten verbreken, maar ook **huichelachtige harten ontdekken**.

Vuur en wind moge uw *zelfbedrog* verslinden. Een van de grootste gevaren voor kerkgangers is zelfbedrog. Een geweten dat rust op onmacht, een geweten dat zich slachtoffer voelt en wacht. Afwacht in dodelijke rust.

En ondertussen zijn we vroom, vroom als de broers van Jozef. We gaan naar de kerk, we bidden, we lezen in de Bijbel, onze kleding is correct, op ons gedrag valt niets aan te merken. We zijn niet zoals anderen die zomaar aan het Avondmaal gaan. Nee, van dat type zijn we niet. Zo slecht zijn we niet. We rusten, we rusten op een valse rust, op het drijfzand van onze godsdienst.

U rust op het feit dat u slachtoffer bent van Gods voornemen. U rust op uw onmacht, u rust op uw doodstaat. O, valse rust! Want uw doodstaat is het vonnis over uw zonde. Uw onmacht is het gevolg van uw opstand tegen God en zou u daar dan op gaan rusten? Zou u gaan slapen op het schavot, omdat u de doodstraf hebt verdiend?

Ziet toch dat uw vroomheid ten diepste radicaal verzet is tegen God. U beroept u op uw onmacht en geeft God de schuld dat u er niets aan kunt doen. U bent voor het oog van mensen wel netjes, maar God schaart u bij deze samengedromde mensen, die door Petrus verraders en moordenaars genoemd worden.

Bekeert u, bekeert u, want waarom zou u sterven in deze dodelijke rust. U denkt dat uw straf wel mee zal vallen omdat u netjes geleefd hebt, netter dan anderen, en omdat u alles gedaan hebt in goed te leven. Alles gedaan, terwijl u niets hebt gedaan van datgene wat de Heere werkelijk aan u vroeg: bukken voor Hem, buigen voor Hem in het stof.

Laat het vuur van het Evangelie toch de brand steken in uw eigengerechtigheid en vroomheid en er zal geen strohalm van overblijven.

Dan zal het Evangelie werkelijke en blijde boodschap zijn voor een arme zondaar.

Er is vroom zelfbedrog, maar er is ook *evangelisch zelfbedrog*. Een zekere onrust gevoeld, gezien dat het zo niet verder kon en de keuze gemaakt om Jezus te dienen. Om voor Hem te leven.

U roept om meer aandacht voor heiligmaking, om zo nog beter te kunnen leven. Maar herkent u Paulus bede wel? Aan het einde van zijn leven, dertig jaar na zijn bekering, bidt hij vanuit de gevangenis in Rome: Och, dat ik Hem kennen mocht! Ik ken nog maar zo weinig van Jezus. En: Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen van het lichaam der zonde? U hebt wel *gekozen* voor Christus, zegt u, maar: bent u ook *gekomen*?

Jeremia schrijft over dat komen tot Christus: *ze zullen komen met smeking en geweene*. Samuel Rutherford zegt: Allen die zich tot Jezus wenden, komen met betraande ogen. Er is in uw verstand wel plaats voor de keuze voor Christus, maar hoe is het in uw hart? Waarom hebt u eigenlijk een Zaligmaker nodig? Een Zaligmaker is toch iemand die verlost van het grootste kwaad en brengt tot het hoogste goed? Wat is uw grootste kwaad? Waar was en is in uw leven dat zuchten onder de last van de zonde? Kent u een verborgen leven aan de troon der genade, waar u zucht onder de last van uw zonde? Waar u uw zonden uitspreekt tegen de Heere, en zegt: Ik ben niet waard dat U naar me omziet, maar ontferm U mijner?

Bent u niet gaan rusten op een verstandelijke keus? Houdt uw hart eens eerlijk bij het licht van de Schrift. Bent u wederom geboren? Hebt u bij het licht van het Woord van God ooit gezien dat u een kind des toorns bent?

Laat het vuur van het Evangelie toch de brand steken in uw eigen keuzes en vrije wil en er zal geen strohalm van overblijven.

Dan zal het Evangelie werkelijke en blijde boodschap zijn voor een arme zondaar.

Het Evangelie is werkelijk een blijde boodschap voor een arme zondaar.

Want dat vuur van de Geest **verlicht ook duistere harten**. In de donkerheid van de last van schuld en zonde ontsteekt de Geest licht. Laat de Geest het licht vallen op het werk van Christus. Want als we nu het werk van de Geest in één zin moeten samenvatten, dan moeten we zeggen: *Hij laat licht vallen op Christus*.

Dat doet de krachtige werking van de Geest, dat zien we hier ook op de Pinksterdag. Schuldverslagen zondaren worden heen gedreven naar Christus.

Er is geen redding en behoud buiten Christus. Niet in werken, niet in vroomheid. Niet in het maken van een eigen keuze in onze vrije wil. Ook niet in droefheid, in tranen, in bevindingen, in onze bekeringsweg. Er is alleen behoud in Christus.

De Geest laat licht vallen op Christus. Hoe? Daarin is de Geest vrij. De wind waait waarheen Hij wil.

Hij heeft Zichzelf wel verbonden aan het middel van Zijn Woord. *Door Zijn woord* laat Hij licht vallen op Christus.

Hij drijft arme zondaren in gemis en nood weg, weg van hun werken, weg van hun keuzes, weg van hun bevindingen, naar de enige plaats waar redding en behoud te vinden is. Hij drijft hen naar Christus toe.

Zo worden al Gods kinderen steeds weer afgeduwd van hun eigen gronden. Ze zijn als drenkelingen die iedere plank grijpen, om te blijven drijven. Maar daar moeten ze vanaf. Anders drijven ze met plank en al weg. Ze moeten de vaste grond van de steenrots onder hun voeten hebben. En die steenrots is Christus.

De Geest troost ook arme en verslagen harten.

Hij heelt gebrokenen van hart en verbindt hen in hun smarten. Armen, dat zijn mensen die niets hebben. Dat zijn mensen die alles kwijt zijn. Dat zijn van die flessen die leeggegoten zijn, op zijn kop gehouden.

Wat doet de Geest met zulke mensen. Lees maar: En zij werden allen vervuld *met de Heiligen Geest*.

Hij vervult met Zichzelf. Hij komt wonen in arme, lege en verslagen harten. Met Pinksteren gaat de Geest overvloedig wonen in harten van mensen. Hij is de Trooster, die door Christus gezonden is om woorden van troost, hulp en onderwijs te spreken in harten van arme zondaren.

Moet u klagen onder uw *onkunde*? Dat u zo weinig kent van Christus? De Geest is het die het uit Christus neemt en wil verkondigen, wil leren aan de armen van geest.

Dorst uw ziel naar leven, naar licht, naar God Zelf? Hoor dan de belofte van de Geest die met Pinksteren vervuld is: *Want Ik zal water gieten op de dorstigen, en stromen op het droge; Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten, en Mijn zegen op uw nakomelingen* (Jesaja 44:3)

Tegenover de diepste armoede van naar God roepende zondaren plaatst de Geest Zijn volheid. Want die biddende en verwachtende mensen worden, zo staat er, vervuld met de Heilige Geest. Ze worden vervuld, vol.

Waarmee? Met bijzondere gaven? Met tongentaal? Met speciale gaven van genezing...? Nee, ze worden vervuld met de Heilige Geest Zelf.

Hij wordt Heere en Meester in hun harten. Hij komt wonen in hun hart.

En dan moet u denken aan de woorden van de Heere Jezus Zelf: *Zo iemand Mij liefheeft, die zal Mijn woord bewaren; en Mijn Vader zal hem liefhebben, en Wij zullen tot hem komen, en zullen woning bij hem maken* (Johannes 14:23).

En als dat gebeurt, als de Geest gaat vervullen met Zichzelf, als de Geest het hart vervult, dan komen de tongen ook los.

Dat is onze derde gedachte, nog kort.

3. Pinksterverkondiging

En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, *en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken*. Als de Geest hen vervult, gaan ze spreken met andere talen, die de Geest hun gaf uit te spreken. Ook dit is een teken.

Maar bij Pinksteren gaat het ten diepste niet om de tekenen, maar al die tekenen wijzen naar *wat betekend wordt*.

De *wind* wijst op de vrijheid van de Geest, op de onoverwinnelijke kracht van de Geest. Het *vuur* wijst op het licht van de Geest, op de vernielende kracht over de zonde, op de warmte van de troost van de Geest.

En hier is nog een teken. Zij *beginnen te spreken met andere talen*.

Ze gaan de taal spreken van al die mannen die daar bij elkaar staan. Geen onverstaanbare tongentaal, maar echte talen. Waar men ook vandaan komt, iedereen zegt: ‘Hé, wat hoor ik nu, dat is mijn moedertaal! De taal waarin ik geboren ben!’

Maar weer gaat het niet om het teken, om het teken van de taal. Maar het gaat om *wat ze zeggen en om wat ze horen: de grote werken Gods*.

Hier wordt de kerk wereldkerk. Hier gaat de deur open naar de heidenen. Hier grijpt het vuur om zich heen, het vuur van het Evangelie. En nu vele jaren later is het zelfs tot de heidenen in Nederland doorgedrongen.

Maar dat vuur van het Evangelie, dat door Gods genade tot hier doorgedrongen is, moet van hieruit ook weer verder gedragen worden. Verder gedragen: hier in de kerk, buiten de kerk, maar ook wereldwijd.

En nog steeds gaat het daarbij maar om één ding: *om de grote werken Gods*. Het gaat niet om ons, om onze ideeën, om onze ervaringen, maar het gaat om de grote werken Gods.

Die moeten gepredikt en verbreid worden. Overal! En, of dat gebeurt door zendingswerkers in China, door evangelisten in Guinee, door predikanten op Papua, of door een leesdienst in Nederland, het gaat maar om één ding: *om de grote werken Gods*.

En de boodschap van die grote werken Gods wordt voortgestuwd door de kracht en de almacht van de Geest, zoals we dat hebben gezien in de tekenen van vuur en wind. Het blaast als een bosbrand over de wereld, als vuur, als wind, hoewel... het werk *zelf* meestal in stilte plaatsvindt.

Maar niet tegen te staan. Wat mensen ook bedenken en overwegen, het Evangelie gaat voort, ook in schijnbaar gesloten landen als China, in moeizame omstandigheden als in Guinee en Albanië.

Gods Geest is Degene die werkt, die als vuur en wind dwars door alle menselijke weerstanden heengaat. Dat geeft moed en verwachting voor de kerk in Nederland en voor het zendingswerk.

Het wonder van de talen zelf was eenmalig. Nu moeten zendingswerkers de taal leren van de mensen onder wie zij werken. Want de Geest heeft hier wel heel duidelijk gemaakt, dat mensen aangesproken moeten worden in hun eigen taal.

Zijn hier misschien mensen die iets weten van die innerlijke drang om anderen de grote werken van God te vertellen?

Ik mag daar vandaag misschien nog wel even iets over zeggen. Pinksterfeest is feest van de zending, van het vertellen van de grote werken Gods tot aan het uiterste van de aarde.

Jongelui, misschien moet je er een beetje om glimlachen, maar je moet weten dat er op de hele wereld geen betere dienst is dan de dienst van de Heere. Er is geen beter werk dan: *de grote werken Gods te vertellen*. Het is mijn hartelijke bede dat die verdeelde vlammen van vuur door genade over zullen springen als een vonk naar je hart, om het brandende verlangen in je te werken om ook van die naam te vertellen.

En dan gaat het er niet om dat het werk van evangelisatie of zending zo mooi is, want dat is schijn. Het is een moeilijk werk, het is weerbarstig werk, want de harten van mensen zijn (net als hier) zo hard en dood als steen. Maar het gaat om *de grote werken Gods*.

Kom, wie heeft zijn hart en leven, wie heeft zijn hele carrière over voor die goede dienst van de Heere? De Heere vraagt niet of je een aardige dienaar in het zakje wilt doen, maar Hij vraagt je leven! Of je je leven wil geven in Zijn dienst, om de grote werken Gods te vertellen.

Daarom, als je iets kent van het werk Gods in je eigen leven, bid dan of de Geest je wil gebruiken, hetzij in Nederland, op school, op je werk, in de kerk, in het gezin, of ver weg, om Zijn grote daden te vertellen.

Zij begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken.

Petrus is het, die uiteindelijk het woord neemt. En dan worden al die grote werken Gods als het ware samengebundeld in die ene Pinksterpreek, zoals de Geest hem gaf uit te spreken.

En dan blijkt in die preek van Petrus hoe helder en eenvoudig de boodschap van de Geest is.

Luister maar: Jezus Christus heeft onder u geleefd. Hij was de beloofde Messias. U hebt Hem gekruisigd. Maar in Zijn Naam is zaligheid. Bekeer u! Een ieder die de Naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden.

Mag ik dat toepassen op nu?

Jongens en meisjes, dan mag je verder alles vergeten van deze lange preek. Dit moet je onthouden, u allemaal: Jezus Christus is onder u gepreikt. Hij is de door God gezonden Zaligmaker. U hebt Hem al heel vaak verworpen. Maar Hij is de enige weg tot de zaligheid. Bekeer u en geloof het Evangelie.

Iedereen die de Naam van de Heere zal aanroepen, zal zalig worden!

Amen.

Slotzang Psalm 133:1,3:

Ai ziet, hoe goed, hoe liefelijk is 't, dat zonen
Van 't zelfde huis, als broeders, samen wonen,
Daar 't liefdevuur niet wordt verdoofd;
't Is als de zalf op 's Hoge priesters hoofd,
De zalf, waarmee hij is aan God gewijd,
Die door haar reuk het hart verblijdt.

Waar liefde woont, gebiedt de HEER den zegen:
Daar woont Hij Zelf, daar wordt Zijn heil verkregen,
En 't leven tot in eeuwigheid.